

«Ζούμε από θαύμα. Τέτοια μανία δεν έχουμε ξαναδεί»

Η αγριότητα της αστυνομικής επίθεσης, την περασμένη Τετάρτη, είχε ως αποτέλεσμα εκατοντάδες πολίτες να συρθούν αιμόφυρτοι στο έδαφος, ενώ δεκάδες να οδηγηθούν στο νοσοκομείο

Χωρίς έλεος ξυλοκοπούσαν όποιον έβρισκαν στο πέρασμά τους. Πολλές φορές με το κλομπ ανάποδα, καταφέροντας με τη σιδερένια λαβή χτυπήματα στο κεφάλι, το πρόσωπο, τα χέρια, στην πλάτη, στο σώμα. Εκατοντάδες ήταν οι διαδηλωτές που σέρνονταν αιμόφυρτοι στο έδαφος από τα χτυπήματα των ανδρών των ΜΑΤ.

Τέτοια ήταν η αγριότητα της αστυνομικής επίθεσης, την περασμένη Τετάρτη, που οδήγησε τον υπουργό Προστασίας του Πολίτη, Χρήστο Παπουτσή, να δηλώσει, αναφερόμενος στα Σώματα Ασφαλείας, ότι «μια Υπηρεσία, όσο δημοφιλής και αν είναι, είναι προτιμότερο να διαλυθεί και να ανασυσταθεί από την αρχή, παρά να λειτουργεί με ιδιόμορφο καθεστώς και με συντεχνιακή συγκάλυψη κρουσμάτων αυθαιρεσίας, βίας και κατάχρησης εξουσίας».

Την ίδια στιγμή κάποιοι από τους τραυματισμένους διαδηλωτές που νοσηλεύτηκαν στο νοσοκομείο της Νίκαιας, οι Ρούλα Σακκά, Ελευθερία Βάρσου και Σωτήρης Λέγγας (υπάρχουν κι άλλοι σε διάφορα νοσοκομεία) μίλησαν στο «Εθνος της Κυριακής» για την επίθεση που δέχθηκαν από τις δυνάμεις καταστολής, υπογραμμίζοντας πως ήταν ξεκάθαρα δολοφονική, με βαθύτατα πολιτικά κίνητρα. «Ζούμε από θαύμα. Τέτοια μανία και χρήση βίας από αστυνομικούς δεν έχουμε ξαναδεί» αναφέρουν χαρακτηριστικά.

Ρούλα Σακκά

45 ετών, μητέρα δύο παιδιών, τεχνολόγος και πρόεδρος των εργαζομένων στο 7ο Νοσοκομείο του ΙΚΑ

«Κατεβήκαμε μαζί με τον σύζυγό μου στη διαδήλωση, γιατί το θεωρούσαμε ως τον μοναδικό τρόπο να αντισταθούμε απέναντι στα νέα μέτρα που θέλει να περάσει η κυβέρνηση.

Αρχισαν ξαφνικά να μας ρίχνουν δακρυγόνα και όλοι προσπαθούσαμε να ξεφύγουμε. Κάποια στιγμή βρέθηκα δίπλα στα ΜΑΤ, τρεις από τους οποίους με πλησίασαν απειλητικά. Απέφυγα το πρώτο χτύπημα, το δεύτερο, αλλά ο τρίτος με περίμενε με το κλομπ.

Πώς είναι οι παίχτες του μπέιζμπολ με την μπάλα, έτσι έγινε και με το κεφάλι μου! Η διάθεση που είχαν τα ΜΑΤ σε αυτήν την πορεία ήταν δολοφονική. Εστησαν ένα καλά οργανωμένο σχέδιο εξόντωσης των διαδηλωτών.

Χτυπούσαν ανελέητα και μας είχαν κυκλώσει με τέτοιο τρόπο, ώστε να μην υπάρχει περιθώριο διαφυγής. Το τραύμα στο κεφάλι είναι αρκετά βαθύ και αισθάνομαι ότι ζω από θαύμα!».

Σωτήρης Λέγγας

42 ετών, άνεργος φαρμακοποιός

«Συμμετέχω χρόνια στο συνδικαλιστικό κίνημα. Σε μια εποχή που καταστρέφονται τα πάντα θεωρώ υποχρέωσή μου να βρίσκομαι στους δρόμους και να διαμαρτύρομαι. Εφαγα πολύ ξύλο, αλλά **δεν με φοβίζει τίποτα. Και πάλι στους δρόμους θα βρίσκομαι!**

Η στάση τους με πεισμώνει ακόμη περισσότερο και μου αποδεικνύει ότι έχω δίκαιο. Είναι ξεκάθαρο ότι προσπαθούν να τρομοκρατήσουν τον κόσμο να μην κατεβαίνει στις πορείες. Η πορεία ήταν ειρηνική και δεν υπήρχε κλίμα έντασης μεταξύ διαδηλωτών και αστυνομίας. Όταν φτάσαμε στο παλιό Νομισματοκοπείο, άκουσα να σκάνε πίσω μου χειροβομβίδες κρότου λάμψης και ξαφνικά τα MAT να μας επιτίθενται με απίστευτη αγριότητα. Κυριολεκτικά μας έλουζαν με δακρυγόνα.

Δεν το έχω ξαναδεί αυτό το πράγμα. Δέχθηκα από 4 αστυνομικούς χτυπήματα με κλομπ στο κεφάλι, τα πλευρά, την κοιλιά, τα χέρια, την πλάστη, σχεδόν σε όλο μου το σώμα».

Ελευθερία Βάρσου Μητέρα δύο παιδιών, εργαζόμενη σε ΔΕΚΟ

«Έχω 4 ράμματα στο κεφάλι από χτύπημα με γκλοπ»

«Βρισκόμουν στη διαδήλωση μ' ένα μπλοκ εργαζομένων απεργών, φωνάζοντας συνθήματα ενάντια στα μέτρα της κυβέρνησης και του μνημονίου. Επί της Πανεπιστημίου, στο ύψος της οδού Αμερικής, εντελώς απρόκλητα τα MAT άρχισαν να ρίχνουν δακρυγόνα, χημικά, κρότου λάμψης, ακόμα και στα πόδια μας. Μας περικύκλωσαν απ' όλες τις πλευρές και μας επιτέθηκαν χτυπώντας λυσσαλέα με στυγνό και άγριο τρόπο. Εκείνη τη στιγμή δέχτηκα και εγώ ένα δυνατό χτύπημα στο κεφάλι από κλομπ. Είδα το αίμα να τρέχει ασταμάτητα και ταυτόχρονα πνιγόμενοι από τα δακρυγόνα. Ήταν μια δολοφονική επίθεση! Στέλνουν το μήνυμα ότι τα μέτρα τους θα εφαρμοστούν ακόμη και με βία και τρομοκρατία. Έχω δύο παιδιά και πλέον δεν μπορώ να ανταποκριθώ στις βασικές ανάγκες. Αν και έχω 5 ράμματα στο κεφάλι, η στάση τους δεν με φοβίζει. Κανείς δεν ήρθε να μας ζητήσει συγγνώμη, ούτε και το περίμενα. **Πιστεύω ότι μόνο μέσα από τους αγώνες μπορούμε να δούμε μια άσπρη μέρα. Το δικό μας χρέος είναι να αγωνιστούμε για μια ζωή με αξιοπρέπεια».**

ΜΑΡΙΝΑ ΖΙΩΖΙΟΥ

marina@pegasus.gr